ZAMAN YOLCULARI

DEDE KORKUT
ve
YAĞMUR TAŞI

Misli Baydoğan

ÖTÜKEN

YAYIN NU: 1487
EDEBÎ ESERLER: 779

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NUMARASI: 16267

ISBN: 978-605-155-894-3

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

1. Basım: Şubat 2020
2.BASIM

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50 • (0212) 293 88 71 - Faks: (0212) 251 00 12

Editör: Ayşegül Büşra Paksoy

Tashih: Emre Kanarya

Resimleyen ve Kapak Tasarımı: Zeynep Coşkun

Dizgi-Tertip: Damla Acar

Kapak Baskısı: Pelikan Basım

Baskı: İmak Ofset Basım Yayın San. ve Tic. Ltd. Şti.
Sertifika Numarası: 45523 Tel: (0212) 444 62 18

İstanbul- 2020

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

MİSLİ BAYDOĞAN; 1979 Sivas doğumlu. İlkokulu Ulubatlı Hasan İlköğretim Okulu, orta ve lise eğitimini TED Ankara Koleji'nde tamamladı. Psikoloji bilim dalındaki lisans ve yüksek lisans derecelerini Hacettepe Üniversitesi'nden aldı. Ötüken Neşriyat tarafından yayımlanan Hû Diyen Karga (2016), Yakup'un kanatları (2017) ve Hatırla Beni (2018) adlı kitapları vardır. Yazdığı hikâye ve edebî inceleme yazıları çeşitli edebiyat dergilerinde yer almıştır.

İÇİNDEKİLER

İLK RÜYA – Tanışma 15
GERÇEKLİK - Alp 25
GERÇEKLİK - Sevgi 28
RÜYA - Burası Neresi 32
GERÇEKLİK - Korcan 42
GERÇEKLİK – Bilgesu 47
RÜYA - Kutsal Ormanın Gizemi 50
GERÇEKLİK – Oğuzhan 62
GERÇEKLİK – Karaca 66
RÜYA – Dede Korkut ve Ormanın Mucizesi 70
GERÇEKLİK – Bilgesu, Korcan ile Buluşuyor 79
GERÇEKLİK – Alp Başını Derde Sokuyor 86
RÜYA – Sihirli Ayna 92
GERÇEKLİK – Bir Anlaşma Yapalım 103
RÜYA – Gizli Geçitin Ardı 114
GERÇEKLİK – Küçük Kaçaklar 123
GERÇEKLİK – Sosyal Yardım Projesi 127
RÜYA – Ergenekon'dan Çıkıyoruz 137

RÜYA – Korkut Ata Yol Gösteriyor.....152
GERÇEKLİK – Kitap Kulübü.....167
GERÇEKLİK – Çember Daralıyor.....176
RÜYA – Karnülbakar Ülkesi.....182
GERÇEKLİK – Gizemli Müzisyen.....195
RÜYA – Dede Korkut Söylemiş, Görelim Hânım Ne Söylemiş.....203
RÜYA – Yağmur Taşı Çalınıyor.....210
GERÇEKLİK – Bilgesu Yakayı Ele Veriyor.....219
GERÇEKLİK – Korcan Çaresiz.....223
RÜYA – Kaf Dağı'nda Tek Başına.....225
RÜYA – Yağmur Taşı İşte Orada!.....234
GERÇEKLİK - Kurultay Toplanıyor.....249
RÜYA - Dönüş Yolu.....253
RÜYA – Hayaller Gerçek Olur mu?.....260
GERÇEKLİK – Sevginin ve Korkunun Kaynağı.....267
RÜYA ÜLKESİ – Çok Önemli Bir Karar.....277
GERÇEKLİK – Son Bir Defa.....287
GERÇEKLİK – Mağarada Uyuyan Yedi Çocuk.....291
RÜYA – Alp Tahta Çıkıyor.....295
RÜYA ÜLKESİ - Başka Bir Zaman Başka Bir Yer.....297

#EnBüyükHayalim

Sizce zamanda yolculuk etmek mümkün müdür? Dünyada yaşamış insanların tahminen tamamına yakını, hayatlarının bir noktasında zamanda geriye ya da ileriye gidebilmeyi istemişlerdir. (Bunu sınamak için kendi belleğinizi yoklamanız yeterlidir.) Zamanı ilerleyen bir süreç olarak algılayan bir akıl için, aslında bu çok anlaşılır bir istektir. Oysa herkes bunun mümkün olabileceğine inanmaz. İnanmayanlar için zaman yolculuğu ancak macera dolu bilimkurgu senaryolarına konu olabilir. Eğlence niyetine ve sıkıcı, yorucu hayatlarımıza kısa bir mola vermek için izlediğimiz filmlerin ve okuduğumuz kitapların dışında, çok gerçek ve giderek tek renge dönüşen dünyada böylesi bir akıl dışılığa yer yoktur. Oysa bir de genellikle "hayalci" oldukları düşünülen diğer grup vardır. Yani bir hayal kurup, bunun akıl dışı olup olmadığına aldırmadan, yorulmadan, bıkmadan bu hayali gerçekleştirmenin peşine düşenler… Medeniyet çoğunlukla bu grup tarafından ilerletilmiş; diğerleri tarafından da korunmuştur.

Kendisini yalnız ve mutsuz hisseden küçük bir çocuk, bazen bir hedefe o kadar kuvvetle kilitlenir ki, ömrü boyunca artık o amaç için çalışır. Büyür, eğitim görür, bir meslek edinir ve tüm bu zaman içinde aklında hep varmak istediği asıl yerin, elde etmek istediği o tek bir cevabın hayali vardır. Böylesi büyük amaçlar, hayata geçirilmelerini bir sır gibi özenle saklanmalarına borçludurlar. Çünkü gerçekleşen tüm düşler ağızlara düşüp sakız olanlar değil, yürekte bir hazine gibi nazikçe tutulanlardır. Tıpkı zamanı gelince kozasından çıkan, parlak ve alımlı kelebekler gibi…

Kâinat, kurulan ve gerçekleşen tüm düşlere yetecek kadar büyüktür ve her çocuk kendi kâinatını içinde taşır. Çünkü bir anahtara sahip olmak, sizi bazen o anahtarın açtığı kapının ardındakilerin de sahibi yapar. Bu anahtarın nerede gizlendiğini, neye benzediğini ve hangi kilide uyacağını keşfetmek, yer yer zorlukları olsa da çoğunlukla heyecan dolu bir yolculuğa benzer. Tek yapılması gereken korkuları bir kenara bırakmak, hayat karşısında cesur ve umutlu bir duruş almaktır.

Yalnızlık da tıpkı çocukluk gibi geçip giden ve iyi kullanılması gereken bir dönem değil midir? O hâlde tıpkı çocukluk gibi yalnızlık da büyük bir fırsattır. Yazık ki bunu hep sonradan anlarız. İçinde kâinatın anahtarını taşıyan, bir işe başlarken "Ben bunu yapabilirim" diyen ve gerçek sevginin varlığından şüphe etmeyen çocuklar eninde sonunda anlamlı bir bütünün parçası hâline gelirler. Onlar için, zamanda yolculuk etmek uykuda bile yapılabilecek türden bir iştir. Nasıl mı?

İLK RÜYA – TANIŞMA

YEDİ çocuk bir ateşin etrafında halka olmuşlardı. Gökte kocaman bir dolunay vardı ve dolunayın parlaklığı başlarını kaldırdıklarında çevrelerinde kümelenmiş yüksek ağaçların tepelerindeki dal ve yaprakları sokak lambası gibi aydınlatıyordu. Ağaçların arasından aralıklı olarak cırcır böceklerinin sesi geliyordu. Cırcırlar öterken tek tük baykuş uğultuları duyuluyordu. Oturdukları çimenlik; ağaçların arasında kalmış, etrafında sanki dev bir elin oraya zar atar gibi saçtığı irili ufaklı taş ve kayaların dizildiği, kuytu ve tatlı serin esintilerin sarmaladığı gizli bir çukur gibiydi. Çıtırdayarak yanan çam kütüklerinden havaya dağılan kıvılcımlar, oynayan alevlere karışıyor ve geceye gönülleri ısıtan bir sıcaklık veriyordu. Yedi çocuk… Dört erkek ve üç kız. Hemen onların yanı başında yan yana yatmış mavi yeleli iki kurt ve daha önce benzerini görmedikleri, yontulmuş ağaç kütüğünden, erişkin bir insan boyunda "T" şeklindeki direğin üzerinde sarı gagalı, beyaz başlı, siyah gövdeli vahşi ve büyük bir kuş vardı. "Bu bir kartal olmalı," diye düşündü Oğuzhan. "Kanlı canlı, gerçek bir kartal…" Daha önce kartalı sadece belgesellerde ve kitap sayfalarında görmüştü ve şimdi bu hayvanın, az ilerideki garip tüneğin üzerinde etrafına keskin bakışlar atışını izlerken nasıl olup da içinde en ufacık korku hissetmediğine hayret ediyordu. Çünkü o aslında sık sık ve çok korkardı. Hayvanlardan, yüksek sesten, karanlıktan, yabancıların yanında yalnız kalmaktan, hep korkardı. Başını biraz yana çevirince bu kez kurtlardan o sırada uykuda olmayanın karanlıkta parlayan sarı gözleriyle karşılaştı. Yine aynı hayreti içinde duyarak, bu bakışların kendisine hiç yabancı olmadığını düşündü. Zaten kurt da onu tanıyormuş gibi uysal uysal bakıyordu. "Bu nasıl olabilir ki?" diye kendine sordu. Nihayet aklına, birlikte ateşin başında halka hâlinde oturduğu diğer çocuklara bakmak geldi. Hepsi bağdaş kurmuş, onun gibi, hayrete düşmüş ve inceleyen gözlerle çevrelerine bakınıyorlardı. Eğilip baktı, kendisi de bağdaş kurmuştu. Hayreti heyecana dönüştü. Bu düzgün, sağlıklı bacaklar nasıl onun olabilirdi? Neredeydi? Neler oluyordu? Sonra biraz sakinleşti. Kimdi bu çocuklar? Bu hayvanlar, bu orman, bu ateş, hepsi neyin nesiydi? Buraya nasıl gelmişti? Önünde duran bu birbiriyle aynı kalınlıkta ve

dokununca hissedebildiği, güçlü bacaklar kendisinin olamayacağına göre, bunları onun bedenine kim yerleştirmişti? Tekerlekli sandalyesi neredeydi? Gözündeki kalın gözlüğü nereye gitmişti ve gözlükleri olmadan etrafı nasıl bu kadar iyi görebiliyordu? Başını nasıl dik tutabiliyor, iskeletini nasıl böyle dümdüz hissedebiliyordu? Ve hepsinden daha da tuhafı, nasıl oluyor da her özelliğin aslından başka göründüğü bu yerde, içinde ne bir korku ne de bir endişe duyuyordu? Sadece kalbinin hızlandığını, nefes alış veriş sıklığının arttığını ve karnının tam ortasında çok heyecanlandığı zamanlarda duyduğu yumruk yemişçesine, o tuhaf ağrıyı duyumsuyordu. Diğer çocukların, özellikle de kızların, hep birlikte çevresinde toplanıp gözlerini ona diktikleri ve çığlık çığlığa gülüşerek cevabını bilebildiği saçma sapan sorular sordukları zamanlarda da benzer şekilde hissederdi; korkulu, kaygılı, sıkıntılı bir heyecan.

Hemen sağ yanında oturan çocuk, ondan biraz daha uzunca, esmer ve zayıftı. Oğuzhan ona bakarken, çocuk dönüp eliyle ateşin etrafında oturanları göstererek, "Şu işe bak," der gibi alaycı ve şaşkın bir ifadeyle gülümsedi. Onun sağında oturansa, ondan biraz daha kısa ve tombul bir çocuktu ve sarışına çalan kumral saçları vardı. Öne doğru uzanıp, Oğuzhan'a ve esmer çocuğa;

-Benim adım Korcan. Sizinki ne?

Oğuzhan tam ona cevap verecekken, yanındaki esmer, zayıf ve uzun boylu çocuk araya girdi;

-Kendimizi birdenbire böyle garip bir yerde buluyoruz ve senin ilk merak ettiğin adımız mı?

Oğuzhan'ın sol tarafındaki kız güldü. Saçının bir tutamı pembe, geri kalanı siyah, tırnaklarının hepsi farklı renklerde ojeli, kot pantolonunun dizleri yırtıktı. Ufak tefek bir bedeni ve yüzünde çocuksu bir ifadesi olmasa, giyimi ve tavırları yaşından çok büyük bir genç kız olduğu izlenimi veriyordu. Oysa on üç ya da on dört yaşından fazla olamazdı.

-Burada ne işimiz olduğunu ilk bilene benden garantili ve gerçek kişi, beş bin takipçi! Ayrıca çok merak edeniniz varsa diye söylüyorum, adım Karaca.

Karaca'nın yanında oturan ve Karaca'nın aksine alabildiğine sade giyimli, koyu sarı ve kısa saçlı kız ona tuhaf tuhaf baktı;

-Garantili ve gerçek takipçi de ne demek?

Karaca hem şaşkın hem de gülümsemeye devam ederek;

-Ne demek, ne demek?

Korcan atıldı;

-Sosyal medya takipçisi demek istiyor, bilirsin işte…

-???

-Uzayda filan mı yaşıyorsun sen?

Oğuzhan'ın sağ tarafındaki esmer, zayıf ve uzun boylu çocuk müdahale etti;

-Herkesin o saçmalıkları bilmesi gerekmiyor tamam mı!

-Dedi sıfır takipçili fenomen!

Karaca şimdi yüksek sesle gülüyordu. Az önce Karaca'ya tuhaf tuhaf bakan kız, esmer, zayıf ve uzun boylu çocuğa sordu;

-Senin adın ne?

Öteki yanıtladı;

-Alp.

-Pekâlâ Alp, ben de Bilgesu, beni korumaya çalışman sanırım iyi niyetli bir davranış ama ben kendi kendimi koruyabilirim. Yine de sağ ol.

Ortam birden ciddileşti ama bu ciddiyet sadece birkaç saniye sürdü çünkü Karaca bir kahkaha attı.

-Siz şaşırdınız galiba? Burada galiba herkes uzaylı.

Alp yanıtladı;

-Birincisi uzaylı filan değilim.

Sonra Bilgesu'ya döndü;

-İkincisi de seni korumaya çalışmıyordum. Ayrıca şunu baştan bilmenizde fayda var; hepinizden peşin peşin nefret ediyorum.

Oğuzhan şaşkınlıktan konuşamaz hâldeydi. Kimdi bu çocuklar? Neredeydiler? Neler oluyordu?

Korcan;

-Dostum, daha hiçbirimizi tanımıyorsun bile, bizden nefret etmen için ortada tek bir neden bile yok.

-İnsanın sevmek için nedene ihtiyacı vardır ama nefret etmek bedavadır ukala! Ve ben daha tanımadan herkesten nefret ederim. Size de aynını tavsiye ederim, bir sürü gereksiz ilişki ve olaydan korunmuş olursunuz.

Bilgesu henüz hiç konuşmamış olan, onun sol tarafında, Oğuzhan'ın ise karşısında oturan çocuğa döndü;

-Sen neye sırıtıyorsun öyle?

-Sırıtmıyorum.

Oysa çocuk bariz bir şekilde sırıtıyordu. Daracık omuzlarının üzerinde incecik bir boynu vardı. Kocaman siyah gözlerinde, ortada yanan ateşin yansımaları oynuyordu.

-Adım Nejat.

-Hâlâ sırıtıyorsun Nejat.

-Haklı olabilirsiniz ama bu benim elimde değil. Elleriyle yanaklarını ovuşturup, yüzündeki gülme ifadesini bozmaya çalıştı. Parmakları narin, uzun ve bembeyazdı.

Karaca çok eğlenir bir hâlde;

-Evet evet eminim, uzayın derinliklerinde bir tımarhaneye filan düştük ve bu bir korku filmi olmalı!

Alp oturduğu yerde dikleşti ve Karaca'ya doğru dönüp, yüzünü ekşiterek;

-Sen kendini ne sanıyorsun? Bilmediğimiz bir krallıkta prensessin de haberimiz mi yok? Yok uzaymış yok tımarhaneymiş, her tarafın rengârenk diye kendini herkesten üstün mü sanıyorsun?

-Peki o zaman bay çok bilen, sen söyle nerede olduğumuzu.

-Ben nereden bileyim. Herkesle alay etmeye biraz ara verirsen belki aklını daha önemli konulara yorabilirsin.

-Kesin tartışmayı, dedi Bilgesu. Kulağını ormanın karanlığına doğru verdi ve elini "Durun!"der gibi kaldırdı.

Hepsi birden dikkat kesildiler. Biraz ilerideki uzun çalıların arasından hışırtılar geliyordu. Hemen sonrasında hışırtılar, kendilerine doğru yaklaşan ayak sesleri hâlini aldı. Gözleri karanlığa alıştıkça, çalıların hemen yanından, ormana doğru uzanan ve arkası simsiyahlığın içinde kaybolan toprak bir patika olduğunu fark edebildiler. Çok yavaş yürüyen ve sanki ayaklarının üzerine taş bağlanmış gibi güçlükle ilerleyen adımlar kendilerine doğru yaklaşıyordu.

Oğuzhan, kalbinin sanki kulaklarının içindeymişçesine, deli gibi attığını duyuyordu. İçinden ayağa kalkıp, yaklaşan adımlara doğru yürümek, hatta koşmak geliyordu. Bacaklarından ayaklarına doğru, ömründe hiç duymadığı kas gücünü canlı bir şekilde hissediyor ve

bu gücü kullanmak için sabırsızlanıyordu. Yine de bu yabancı yerde, yabancı çocukların arasında olmanın verdiği tedirginlik, tüm heyecanına ve isteğine ağır bastı ve olduğu yerden kımıldamadı. Sağlıklı bacakları olduğunu fark etmek, içine öyle bir sevinç vermişti ki çalıların arasından ejderha bile çıksa umursayacak hâli yoktu

Çocukların meraklı ve kaygılı bekleyişleri uzun sürmedi. Ağır adımların sahibi, elinde uzun, tahta bir asâ, omzunda bağlamaya benzer bir müzik aleti, başında hiçbirinin daha önce görmediği türde kürklü bir başlık ve yanında yürüyen yavru bir ceylanla çimenliğin üzerinde belirdi. Bembeyaz saçları ve göbeğine kadar uzamış pamuk şekeri gibi sakalı, ileri yaşını ele veriyordu ama yüzündeki gülümser ifade, alnındaki ve gözlerinin kenarlarındaki derin çizgileri dikkatlerden gizliyor, çehresine aynı anda hem dünyanın yaradılışı kadar eski hem de yaşı olmayan bir insanın olağanüstü anlamını veriyordu. Oğuzhan gözlerini, ihtiyar dedenin yıldızsız gece gibi kara gözlerinden alamıyordu. Yanlara doğru hafif çekik, simsiyah bir çift gözün içinde ortada yanan ateşin kızıllığı yansıyor, insan bu yüze baktıkça daha çok bakmak, bu gözlere sonsuz sayıda soru sormak istiyordu.

Diğer çocuklar da ondan çok farklı değillerdi. Az önceki tartışmalı şakalaşma, yerini ormanın ve yanan odunların sesinden başka bir kıpırtının duyulmadığı mutlak sessizliğe bırakmıştı. Karaca'nın her an ağzını açıp alaycı sözler söyleyecekmiş gibi duran yüzü ciddileşmiş, Bilgesu'nın zaten ciddi olan yüzünde hayretten büyümüş gözleri kocaman açılmıştı. Sürekli sırıtarak onlarla konuşan Nejat'ın gülüşü ise tamamen kaybolmamışsa da daha derli toplu bir hâl almıştı. Oğuzhan, yaşlı adama bakan Alp ve Korcan'ın yüzünü göremiyordu ama tam o sırada deminden beri konuşmalara katılmayarak, yerinde sanki karanlığa karışmış gibi görünmez bir hâlde oturan kız çocuğu dikkatini çekti. Bu kızın yüzü âdeta kıpkırmızı iki yanaktan ibaretti. Yusyuvarlak çehresi, koyu pembe, tombul yanakları ve kısa kesilmiş siyah kâkülleri gözlerini incecik birer çizgi gibi gösteriyordu. Karaca'dan biraz uzun, Bilgesu'dan biraz kısa, her ikisinden de biraz daha kiloluydu. Başka zaman olsa, Oğuzhan onun neden konuşmadığını belki merak eder ve bu konuda kafa yorardı ama kıza sadece bir saniye bakmış, sonra yine gözlerinin içi gülen ve yüzü çok ama çok eski bir hikâyeyi anlatır gibi duran dedeye dönmüştü. Dede onlara biraz

daha yaklaşıp, orta yerde yanan ateşin, üzerindeki ayrıntıları daha görünür kıldığı bir yakınlıkta çocukların karşısında durdu. Şimdi kıyafetleri, elindeki asânın tutacak yerindeki aslan başı, ayaklarındaki deri çizmeleri ve omzundaki sazın üzerindeki çizikler daha netti. Dede, acele etmeyen hareketlerle her birinin tek tek yüzlerine baktı. Oğuzhan tam o anda, bulundukları bu acayip ormanda, artık oraya her nasıl gelmişlerse, onları saran bunca tuhaflık arasındaki başlıca dikkat çeken noktanın, zamanın akışıyla ilgili farklılık olduğunu sezmişti. Bu zaman algısı, çok değişik bir duyguydu ve başka birisine anlatması gerekse hangi cümlelerle anlatırdı bilmiyordu ama orada olduğunu fark ettiği andan itibaren, diğer çocukların aralarında konuştuğu, yaşlı dedenin onlara yaklaştığı ve şu anda gelip karşılarında dikildiği tüm o anlarda sanki zaman akmamıştı. Durmuş, donmuş, olduğu yerde kalmıştı. Acaba diğerleri de böyle bir izlenim edinmişler miydi? Böyle bir soru, alay edilmeden, onları kendisine güldürmeden nasıl sorulurdu ki?

Hem bunları düşünür hem de karşısında, çok eski ve dünya üzerinde yaşayan herkesin bildiği bir masaldan çıkmış gibi duran bu ihtiyar adama bakarken, dede birden bakışlarını Oğuzhan'ın üzerinde durdurdu ve diğerlerinin de görebileceği şekilde ona gülümsedi. Oğuzhan'ın kalbi nasıl da birden bire gümbür gümbür, tam kulaklarının içinde atmaya başlamıştı! Diğer çocuklar hâlâ çok sessizlerdi ve dede Oğuzhan'a gülümseyince, aynı anda dönüp zaten heyecandan ne yapacağını şaşırmış olan çocuğa baktılar. Oğuzhan tüm gözler onun üzerindeyken kulaklarına kadar kızardığını hissediyor, konuşması gerekmesin diye içinden dua ediyordu. Çünkü bu kadar heyecanlandığında, ondan bir de konuşması beklenirse zaten bozuk olan konuşmasıyla bir de kekelemeye başlar, laflarının sonunu getiremez, kendisini rezil olmuş hisseder, daha da utanır, heyecanı daha da katlanılmaz bir hâl alır ve bu deneyim, sonu ağlamaya kadar uzanan bir kâbus hâline gelirdi.

O sırada dedenin yumuşacık sesi duyuldu:

-Korkma oğul.

Çocuklar hep birlikte büyülenmişçesine dedeye döndüler. Bu ses… Akıllarından çok benzer düşünceler geçiyordu: Acaba bir filmde mi duymuşlardı bu sesi, yoksa yaşları çok daha küçükken, şimdi

varlığını bile hatırlamadıkları bir aile büyüklerine aitti de, bu nedenle mi belleklerinde kalabilmişti, ya da acaba bir bilgisayar oyunu veya bir internet reklamından mı tanıdık geliyordu? Dede devam etti:

-Korku denen karalık, öyle bir duygudur ki kişioğlunda huzur bırakmaz, dil oynatmaz. Korku, dağları bekler. Geleni yanaştırmaz. Çıkana göz açtırmaz. Velhasıl oğul, korku dikenli çalıdır. Dolanır, dalar, seni yolundan eder. Lakin burası korkulardan emin olacak, bunu öğrenecek yerdir. Yüzünüzde çokça sorular görürüm. Merakın çoğu had bilmemekten, hiç yoğu gamsızlıktandır. Kararınca olan tüm işler Allah katında kişiye yoldaş olur. Her sorunuzun bir cevabı, her kederinizin bir ferah nefesi vardır oğul…

Çocuklar neredeyse gözlerini bile kırpmadan yaşlı bilgeye bakıyorlardı. Ateşin dans eden alevleri gözbebeklerinde titreşiyor, yüzlerine yayılmış tatlı kırmızılık her birinin masumiyeti okunan çocuk ifadesini yepyeni bir maceraya hazırlıyor gibiydi. Dede çocuklara yeniden tek tek baktıktan sonra, yine Oğuzhan'da durdu;

-Ben kimim bildin mi?

Oğuzhan yutkundu. Gözlerini ihtiyardan ayıramıyor ama ağzını açıp tek kelime de edemiyordu. Ona böyle bir soru sorduğuna göre, kim olduğunu biliyor olması lazımdı. Belleğini yokladı. Düşündü… Düşündü… Sanki bir cevap bulur gibi oldu ama…

-Pekâlâ, ya sizler? Ben kimim bildiniz mi?

Yaşlı adam yine acele etmeden, her birine ayrı ayrı baktı. Yüzündeki gülümseme, sabrını ve anlayışını gösteriyor, çocukların giderek bu bilinmezlik içindeki kaygılarından, gerginliklerinden ve tutuk hâllerinden sıyrılmalarına yardım ediyordu. Alp, dönüp Oğuzhan'a baktı;

-İlk sana sordu, dedi gülerek.

Oğuzhan tekrar yutkundu. Bir ihtiyara bir de ateşin etrafındaki çocuklara baktı. Hepsi de onun ağzından çıkacak cevabın beklentisi içindeydiler. Sonunda o da gülümsedi ve tanıdığını belli edecek şekilde başını salladı. Dede asâsına dayanarak geldi, güçlükle dizlerini kırdı ve aralarına oturdu. Onun çocuklara sokulduğunu gören iki mavi yeleli kurt da yerlerinden kalkıp, çembere dahil oldular. Biri Bilgesu ile Karaca'nın arasına, diğeri de ihtiyarla yuvarlak yüzlü, çekik gözlü kız çocuğunun arasına gelip, başlarını ileri doğru uzatarak

toprağın üzerine yattılar. Bir kişi hariç, çocuklar, sanki bunu bekliyorlarmış gibi, varlıklarını hiç yadırgamadan kurtların enselerindeki tüyleri okşamaya başladılar. Korcan ise geriye doğru çıkmış, topladığı bacaklarına sarılmıştı. Bu kurtlardan biri, diğerine göre daha iri başlı, uzun boylu ve heybetliyken, diğeri herhâlde onun dişisi olacak, ona göre biraz daha az görkemliydi. Karnı hafifçe bombe duruyordu. Belli ki gebeydi. İhtiyarın diğer yanına, Nejat'la arasına da, onunla birlikte ormanın derinliklerinden gelen, üzerinde tıpkı masal kitaplarındaki gibi benekleri olan yavru ceylan gelip kuruldu ve capcanlı, iri gözleriyle çocukları izlemeye başladı. "T" şeklindeki tahta tüneğin üzerindeki sarı gagalı, beyaz başlı kartal da uçup ihtiyarın heybetli bir han kapısının kanadını andıran omzuna konunca tablo tamamlanmıştı.

Oğuzhan kalbinin az önceki gümbür gümbür atışı hayli yavaşlamış, halkadakilerin üzerinde tekrar bakışlarını gezdirdi ve içinde benzerini daha önce pek duymadığı, sanki önemli bir iş tamamlanmış ya da büyük bir eksik giderilmiş gibi bir duyguyla, hâlinden hoşnut gülümsedi. Dedeye döndü;

-Sen Dede Korkut'sun.

O sırada Korcan kendisini tutamadı ve geriye doğru çekildiği yerden atıldı;

-Tabi ya, tam diyecektim, dilimin ucundaydı!

Bilgesu:

-Korkut Ata…

Nejat yine ağzı iki tarafından kulaklarına çekiliyormuş gibi, yüzünün neredeyse tamamını kaplayan bir sırıtışla;

-Vay canına, diyerek bir yavru ceylana bir de omuzunda kocaman kartalıyla, sazını eline alan Dede Korkut'a baktı ve yeniden;

-Vay canına, dedi.

Çocukların hepsinin de yüzü gülüyordu ve bu inanılmaz olayın büyüsüyle kendilerinden geçmiş gibiydiler. Bir mucizeyi yaşıyorlardı. Oğuzhan az önceki kaygı ve gerginliğinden eser kalmamış bir hâlde, kendisini bir serçe kuşu kadar hafif hissederek, şöyle mırıldandı;

-Bu bir rüya olmalı.

Dede Korkut söyledi;

-Gerçek nerede biter, rüya nerede başlar, düşünen akıl bunu bil-

mez. Sen gerçek sanırsın, konuştuğun, gördüğün, duyduğun bir de bakmışsın rüya imiş. Uzun uzun sürdü, ay doğdu, gün döndü, bitmek bilmedi dersin, bir de gözünü açarsın ki, önündeki tasta hâlâ duman tütüyor. Çorban daha soğumaya bile fırsat bulmamış. Saatler oldu zannederken başını arkaya vermişsin, gözünü yummuşsun, sonra da yumduğun gibi geri açmışsın. Oldu bitti. Bu kadar. Rüya zamanı başka, dünya zamanı başkadır oğul.

Nejat yüzündeki gülümsemeyle, uzanıp dedenin sakalına dokundu;

-Sen gerçeksin ama... Bu ceylan, bu kartal, bu kurtlar hep gerçek. Rüya olsa bilmez miydik?

-Bilir miydiniz?

Çocuklar birbirlerine baktılar. Bu bir rüya idiyse bile o anda hiçbiri bu rüyanın bitmesini istemiyordu. Mucize gibi bir olay yaşıyorlardı. Etrafta gördükleri, gerçekten bile daha gerçek gibiydi. Daha güzeldi. Canlıydı ve taptazeydi. Sanki uyurken, sihirli bir değnek, rüya gören başlarının üzerinde tılsımını savurarak şöyle bir dönmüş ve çocukların yedisi de kendilerini aynı düşte bulmuşlardı.

Korcan;

-Öyleyse, madem sen Dede Korkut'sun bize bir hikâye anlat, dedi.

Dede ihtiyar gözlerini yumdu. Yüzünde huzurlu, sakin ve hoşnut bir ifade vardı. Bir süre durdu, sonra gözlerini açtı;

-Ömrümce boy boyladım soy soyladım. Bu ne demek bilir misiniz?

Çocukların kimisi "evet" kimisi de "hayır" anlamında başlarını salladılar.

-Boy boylamak odur ki, küçük yaşlarımdan beri Oğuz Boyu'nu anlatır dururum. Şu fani dünyada Oğuz neslini, hane hane, kişi kişi, oba oba, benden daha iyi tanıyanı, bileni yoktur. Bu lafımı büyüklenmek sanmayın ha! Ben bunun için çok emek verdim. Kişioğlu ömrünü böyle benim gibi hep aynı işle tüketirse, saçları ağardığında artık "Ben bu işi bilirim," demeye hak kazanır. Şu omzumda duran kolca kopuzumu gördünüz. Hem gezerim, hem gezerken Oğuz boyunu anlatırım. Dünyanın tarihi kadar eskidir anlattıklarım. Sözlerim Âdem Babamızın ayak bastığı toprak, Nuh Peygamberin gemisini yüzdürdüğü su kadar eski bir zamanı görüp, geze dolana, be-

nim dilime kadar gelmiş, aynı ben gibi ihtiyar sözlerdir… amma… genç görünürler. Hikâyemi anlatır, Oğuz neslini över, sonunda da muhakkak duamı ederim. İşte soylama da budur. Yüce Allah'tan dua ile Oğuz neslini uzun yaşatmasını, zengin kılmasını, onun işlerini kolaylaştırmasını, ününü artırmasını dilerim. Kopuzumu çalmaya devam ederim. Benim işim budur. Ben beni bildim bileli…

Bilgesu;

-Bize de çalacak mısın dede?

-Çalarım elbet. Çalarım amma… her biri sıra ile… Süremiz bitimli. Bir bakmışsın rüya son bulup, dünya işleri başlamış. Sizi başıma bir sebepten topladım. Muradım odur ki ben sebebimi diyeyim, siz de Oğuz nesli olarak sözümü tutun. İki lafım var, unutmayın; ilki altından kalkamayacağın hiçbir iş, onu bitir diye önüne gelmez. İkincisi görünen her işin ardında görülmeyi bekleyen başka bir hakikat daha vardır. Şimdi bu ormanı biraz seyreyleyin. Ne var ne yok bir iyi belleyin. Ben yine gelirim. Geldiğimde etraflıca anlatırım. Sizi önemli bir görev bekler. Belki de bir tarihin kaderi elinizdedir. Belki kendi kaderiniz de kendi elinizdedir. Gelimli gidimli dünya âhir ucu ölümlü dünya. Haydi şimdi kalın sağlıcakla…

GERÇEKLİK - ALP

HAVA kararmaya başladığında, önce mağazaların ışıkları yanar, ortalığı renkli ve geçici bir neşe sarar. Alp, kenarda durup kadınların kaldırımlara vuran topuklarının sesini ve erkeklerin yüksek sesle yaptıkları telefon konuşmalarını bir süre dinler. Sonra da yüksek sesle gülüşüp, şakalaşarak gezen kızlı erkekli grupları izler. Böyle zamanlarda, bir binanın onu kimsenin görmeyeceği şekilde sindiği en göze çarpmayan köşesinde, kendisini sanki binanın rengini almış, soluk alıp veren, canlı ama yaşadığını hiç kimsenin fark etmediği bir taş kütlesi gibi hisseder. Tıpkı bir bukalemun gibi o binanın rengine bürünür. Kıyafetleri kaldırımda yürüyen o insanlara benzemez; yediği içtiği o insanlara benzemez, konuşurken kullandığı kelimeler, onu heyecanlandıran olaylar, hatta belki yüzü, elleri bile onlarınkilere benzemez. Onun hissettiği budur. Ona ayna olacak, ne olduğunu ve olmadığını gösterecek yakınlıkta bir dostu yoktur ve hiç olmamıştır. Bunun kendisinden mi yoksa kaldığı kurumdaki hepsi sözleşmiş gibi ona sırtını dönen çocuklardan ya da okulda sanki hastalık kapacaklarmış gibi onunla aynı sırada bile oturmak istemeyen sınıf arkadaşlarından mı kaynaklandığını bazen merak eder ama fazla üstünde de durmaz. On dört yaşına girmesine birkaç ay kalmıştır. Kendisini bildiğinden beri kimsesiz çocukların barındığı bir devlet yurdunda kalır ve oradaki tek bir bakıcı annenin dışında, kimse tarafından sevilmediğine ve umursanmadığına inanmak için geçerli sebepleri vardır. O da çareyi sık sık kendisini dışarıya atmakta bulur. Böyle yaz akşamlarında gözü bazen, naylon arabalarıyla kâğıt toplayan, toplarken birbirleriyle konuşan, gülüşen, kendilerine ait bir dille, başkasına gerek duymayan, dünya içinde kurdukları başka bir dünyada yaşayan çocuklara ilişir. Arabalarının demirine basıp, yokuş aşağı, rüzgâra karşı neşeyle inerler. Alp, kendisini onlara da benzetmez. Ne kaldırımlarda gezen, şık, temiz ve kibar görünümlü akranlarına ne de kâğıt toplayan veya trafik ışıklarında cam silen veya dilenen esmer tenli ve üstü başı kirden, eskilikten dökülenlerin grubuna dahil eder kendini. Nereye ait olduğunu, kime daha çok benzediğini ayırt edemez. Sanki ipi kopmuş bir uçan balon ya da kıyıdan açılıp, açık denizde kaybolmuş bir sal gibi görür kendisini.

Ancak mevsim yaz olduğu ve karnı tırmalanır gibi aç olmadığı sürece bu sorunlar hakkında öyle uzun boylu değerlendirmelere girişmez. Olduğu halde yaşar gider. Bir keresinde kurum görevlilerinin "yıkıcı davranışları" nedeniyle onu zorla götürdükleri piskoloğun odasında resim çizerken, kadına dönüp; "Ben kendimi en çok sahipsiz ve her yerde yaşayabilen sokak köpeklerine benzetiyorum," demişti. Kadın gülümseyerek elini Alp'in omzuna koymuştu. Galiba içinden geçenleri en doğru anlatan benzetme de buydu.

Belki bir arkadaşı olsa, onunla birlikte geçecek zaman, gözünü hiç korkutmazdı. Sıkılacağım, daha çok sıkılacağım, hep sıkılacağım diye, içeride durmak ve oturmak zorunda olduğu tüm mekânlardan, bulduğu ilk fırsatta kaçmanın bir yolunu aramazdı. Bilmiyordu ki. Belki arkadaş, insana birisine benzemenin ve birlikte hareket etmenin nasıl bir duygu olduğunu öğreten bir bağdı bu hayatta. Belki de Alp kendisini bildi bileli tek başına kaldığı için arkadaş sahibi olmayı gözünde çok büyütüyordu. İki türlü de, iyi mi kötü mü, gerekli mi gereksiz mi, bütün bunları bilebilmek için de bir kereliğine bile olsa bir arkadaş edinmeliydi. Pekiyi ama nasıl olacaktı bu?

Saatler ilerledikçe, karanlık iyice çöküyor ve gündüz vaktinde hiç kimsenin dikkatini fazla çekmeden, özgürce adımladığı caddeleri ve sokakları, onun yaşında bir çocuk için uzak durulması gereken bir tehlike haline getiriyordu. O aslında korku duygusunu pek tanımazdı. Karanlıktan, tek başına olmaktan, gece tuhaf tuhaf öten kuşlardan, yatsı ezanında çıldırmış gibi havlayan kocaman köpeklerden… Hiç korkmazdı. Oysa gündüz ona yaklaşmayan veya onunla göz teması bile kurmayan, varlığından habersiz ve ona lokmalarına ortak olacakmış gibi sırtlarını dönen insanların, sırf hava karardı diye varlığına dikkat etmeye başlamalarından son derece rahatsız olurdu. Bu insanlar belki iyi bir niyetle, içlerinden, " Bu saatte bu çocuğun dışarıda ne işi var," diyerek bakıyorlardı. Belki de hiç iyi bir niyetleri yoktu. Alp bunu elbette bilemezdi. Zarar vermek istedikten sonra, gece veya gündüz olmuş, ne fark ederdi? Yine de gündüzün aydınlığında, kendisini koruyabileceğine daha çok inanıyordu. Bu inancın kaynağı neydi; işte bu konuda hiç düşünmemişti.

Adımları âdeta geri geri giderek, gönülsüzce, yorgun ve ümitsiz yürümeye başladı. İstemediği bir işi yaparken, sevmediği birisiyle

konuşurken ve en çok da gitmek istemediği bir yere giderken, karşı koyamayacağı büyüklükte bir gücün onu omuzlarından yere doğru bastırdığını hissederdi. Boyu kısalıyormuş ve ayakları asfalta gömülüyormuş gibi zorlukla hareket ederken, bir yandan da göğüs kafesinin, bu kez başka bir güç tarafından sıkıldığını duyumsardı. Böyle anlarda nefes alması zorlaşır, içinde çok kötü bir olay olacakmış ve o çaresiz bir şekilde kalacakmış gibi kabaran hissin, kendisini giderek teslim aldığını hissederdi.

Bir bilebilseydi… Bilseydi acaba farklı olur muydu? Onu bu dünyaya kimin getirdiğini, babasının kim olduğunu, nerede doğduğunu, ona bir ad koymayı düşünüp düşünmediklerini ve elbette onu neden bir yetiştirme yurdunun arka bahçe kapısına bıraktıklarını bilseydi, belki o zaman hayat daha kolay olurdu. Bunları aklından geçirerek derin düşüncelere dalmıştı ki, acı bir fren ve uzun uzun basılan bir korna sesi onu kendine getirdi. İşlek bir yolun tam ortasındaydı. Oraya nasıl geldiğini fark etmemişti bile. Koşarak karşı kaldırıma kendisini zor attı. Önünde duran bir teneke kutuyu tekmelerken, yine her zamanki öfkeli ve gözü kara Alp olmuş, "Hepsinin canı cehenneme!" demeye başlamıştı. Onu bırakıp giden bir anne babanın nesini merak edecekti ki? Hem ona neydi, neredelerse neredelerdi, Alp'in umrunda bile değillerdi. O zaten herkesten nefret ederdi. Arkadaşa falan da ihtiyacı yoktu. Şimdi belki mecbur olduğu için, istemese de kaldığı yurda geri dönüyordu. Üstelik de yine kaçıp gittiği için ceza alacağından emindi. Bir gün gelecekti, o gün işte bütün bunların hesabını bu dünyadan soracaktı. Annesiyle babasını da bulacaktı. Nasıl, hem de nasıl pişman olacaklardı Alp'i bırakıp gittikleri için. Onlara kim olduğunu gösterecekti. Bir gün mutlaka…

GERÇEKLİK - SEVGİ

-**DOĞRU** olduğuna inanamıyorum öğretmenim.

-Müdür Bey, inanın bunu ben de beklemiyordum. Birkaç hafta önce bazı çocuklar şikâyet etti. Önce pek önemsemedim. Malum, her gün başka bir eşyalarını kaybediyorlar, yine öyle sandım ama sonra baktım ki şikâyetlerin arkası kesilmiyor.

-Kalemdi, silgiydi, hatta bazen ufak tefek paraydı, bunlar zaten hep kaybolur. Çocuk bunlar, doğruyu yanlışı okulda öğrenecekler elbet… ama şunun haline bir bakın öğretmenim, bundan bekler misiniz?

-Sormayın hocam. Sınıfın daha haberi yok. Söylemeyi de düşünmüyorum. Kendim planladım, gerçekten benim öğrencilerimden birisi mi yoksa dışarıdan mı diye gözlerimle görmek istedim ve öncesinde kim olabilir diye sorsaydınız, inanın Sevgi aklıma bile gelmezdi. Gerçi okula dönem ortasında geldi ama bence kolay uyum sağladı. Sakin bir çocuk. Güler yüzlü, duygusal, paylaşımcı… Pek arkadaş edinemedi ama zaman içinde çocuklar onu aralarına nasılsa alacaklardır diye düşündüm hep. Düşündüğüm gibi olmadı. Sınıfta yalnız kaldı. Bunun dışında sorunlu bir davranışını gözlemlemedim.

-Acaba neler olup bittiğinin farkında mı değil? Baksanıza nasıl da gülümsüyor. Gözler yumuk yumuk, yanaklar elma… Pek sevimli yahu! Hay Allah'ım sen bilirsin! Ders başarısı nasıl?

-Sevgi derslerde çok sessizdir. Bazı ailevi sorunları olduğunu zannediyorum. Annesi hiç gelmedi. İlk başladığında bir kez anneannesi geldi, o kadar. Yazılıları da ortalama… Bir zekâ sorunu olsa çoktan anlardım. Sözel derslere biraz ilgisiz ama örneğin bu hafta kesirleri işledik, verdiğim hemen hemen tüm örnekleri, tek başına doğru yaptı, problemleri çoğunlukla yardımsız çözdü. Ne olup bittiğini, zekâ geriliği nedeniyle anlamamasına ihtimal vermem. Bana sorarsanız, bu mümkün değil.

-Anlıyorum. İsterseniz içeriye çağıralım, kendisiyle de bir konuşalım bakalım. Rehber öğretmenimizin de tam doğum iznine çıkacağı tuttu iyi mi? Neydi adı, hani bir psikiyatr vardı sözünü ettiğin öğretmenim, şu çocuklarla çalışan hani, olmadı ondan yardım isteriz.

-Elbette hocam.

Genç öğretmen, müdürün camlı odasından çıkıp Sevgi'yi içeriye çağırdı. Sevgi oturduğu yerden önce öğretmeninin yüzüne baktı, sonra yanakları pespembe, gülümseyince gözleri tıpkı bir Uzak Doğu çizgifilm kahramanınkiler gibi iki çizgi halini alarak, yerinden kalkıp odaya geldi. Kısacık kâkülleri vardı ve saçları iki yandan iki at kuyruğu yapılmıştı. Üstü başı derli toplu, tırnakları kısa kesilmiş ve temizdi. Okula bir yıl geç verilmiş, sonrasında uzun süreli hastane tedavisi gerektiren bir rahatsızlık nedeniyle bir yıl sınıf tekrarı yapmak zorunda kalmıştı. Haliyle sınıftaki arkadaşlarından boy ve kilo olarak biraz daha iriydi ama sınıfın geneline bakıldığında göze çarpan başka bir durumu yoktu. Gelip müdür beyin karşısındaki koltuğa oturdu. Gülümseyerek öğretmenine ve karşısında söze nereden gireceğinden emin olmayan müdüre baktı. Rahat ve sakin görünüyordu.

-Sevgi, seni neden buraya çağırdığımızı biliyor musun, diye sordu müdür.

Sevgi "Hayır" der gibi başını iki yana salladı. Müdür, öğretmen hanımın yüzüne baktı ve sonra devam etti;

-Öğretmenin sınıfınızda bir süredir devam etmekte olan ve hem onu hem de sınıf arkadaşlarını üzen bir olaydan bahsetti. Bunun ne olduğuna dair herhangi bir fikrin olabilir mi?

Sevgi yine aynı şekilde başını salladı. Bu kez öğretmen söze girdi;

-Sevgiciğim, konuya girmeden önce aileni biraz tanımak istiyorum; bana bir keresinde anlatmıştın hani, evde annen ve anneannen var, baban sizinle yaşamıyor öyle değil mi?

Bu soruyu duyar duymaz, Sevgi'nin yüzündeki gülümseme dondu ve hemen ardından tamamen silindi. Az önce çizgi halinde duran gözlerini şimdi kocaman açmış, neredeyse hiç kırpmadan öğretmenine bakıyordu.

-Belki de artık annenle tanışmamız iyi olur. Bugün arayıp haber verelim, yarın birlikte gelin okula… Ne dersin?

-Annem gelemez.

-Öyle mi?

-Evet, çalışıyor. Çok fazla çalışıyor. Geldiğinde de zaten konuşamayacak kadar yorulmuş oluyor ve anneannemle bazen daha kavga ederken, oturduğu yerde uykuya dalıyor.

-Anneannenle kavga mı ediyorlar?

-Hem de her gün çünkü annem, anneannemin evde arkadaşlarını çağırıp kâğıt oynamasını istemiyor ama anneannem de haklı, çünkü çok sıkılıyor. Tam emekli olup, turlara, gezilere katılacakken, keyif çatacakken, annemle ben çıktık başına. Sıkılıyor o da ne yapsın. Oyun oynuyorlar arkadaşlarıyla öğleden sonraları.

Müdür Bey girdi bu kez söze;

-Babanı en son ne zaman gördün yavrucuğum? O da çalışıyor mu ya da acaba başka bir şehirde mi yaşıyor…

Sevgi kendisine bir soru sorulduğunu fark etmemiş gibi yine donuk bir ifadeyle bakıyordu. Sanki baba sözcüğünü daha önce hayatında hiç duymamış da anlamını bile bilmiyormuş gibiydi. Oysa bu mümkün değildi. Anneannesi hakkındaki o yorumları yapan çocuk, babanın ne olduğunu mu bilmeyecekti? Belli ki çocuğun bu konuda özel bir zorlanması vardı ve babası hakkında ne diyeceğini, nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. Öğretmen konuyu tekrar sınıftaki olaya getirdi;

-Sevgi, bir süredir sınıf arkadaşlarının bazı eşyaları kayboluyor. Örneğin birisinin fosforlu bir kalemi, birisinin çantasının içinde duran bir bilekliği, bir diğerinin montunun cebindeki anahtarlığı ve hatta en son bir cep telefonu. Sınıfta yasak olduğu halde, gizlice getiren bir arkadaşın bana onu koyduğu yerde bulamadığını söyledi.

-Ben aldım.

-Nasıl?

-Çünkü ben aldım. Diğer saydıklarınızı da ben aldım. Sadece onlar değil, bir kelebekli, taşlı toka, ayakkabı bağcıkları, uçak rozeti, fil şeklinde çok küçük bir mum ve bir de oyuncak bebek çantası var.

-Bütün bunları sen mi aldın?

Müdür ve öğretmenin gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

-Evet. Hepsi evdeki kapaklı sepetimde duruyor. Onları biriktiriyorum.

Müdür Bey ile öğretmeninin, anlamlı bir şekilde birbirlerine baktıklarını görünce de ekledi;

-Ne oldu ki? Neden soruyorsunuz?

-Onları izinsiz mi aldın?

-Evet.

-Sence bu uygun bir davranış şekli mi?

-Değil mi?

Müdür ve öğretmen tekrar birbirlerine baktılar. Karşılarında sınıf arkadaşlarından iki yaş büyük bir üçüncü sınıf öğrencisi vardı ve bu öğrenciyle ilgili eldeki tüm veriler onun çevresinde olup bitenleri anlayabilecek, doğru ile yanlışı ayırt edebilecek yeterlilikte olduğunu gösteriyordu. Oysa karşılarında dünyadan tamamen habersizmiş gibi duran bu çocuk, disiplin cezası gerektirecek bir alışkanlık edinmiş, üstelik şimdi de bunun yanlış olduğuna dair hiçbir fikri yokmuş gibi yüzlerine bakıyordu. Çalışsa da, yorgun da olsa, mutlaka annesiyle, olmadı anneannesiyle ve hatta onlardan sağlıklı bir bilgi alabilirlerse babasıyla da görüşmekte fayda vardı. Bu konu, rehber öğretmenin doğum izninden dönmesini bekleyemeyecek kadar aciliyet taşıyordu.

RÜYA - Burası Neresi

KALIN ışık huzmeleri ağaçların sık yapraklı yüksek dallarının arasından verev çizgiler halinde yere ulaşıyordu. Bu yere uzanan ışık koridorlarında, kelebekler ve bal toplamaya çıkmış arılar, kanatlarını sanki sözsüz bir hikâye anlatır gibi ahenkle çırpıyorlardı. Toprak nemli ve yumuşaktı. Sabah serinliğinin bol oksijenli ve taptaze, incecik esintisi, kimi kalın kimi ince ve kimi de sanki yıkılacakmış gibi yere doğru paralel uzanmış ağaç gövdeleri arasından kendisine bir yol bulup, sakince geziniyordu. Kulağa kuş cıvıltıları geliyordu; yakınlarda çok hem de pek çok kuş olmalıydı. Arada bir bazı kuşlar tıpkı bir pan flüt çalıyormuş gibi melodik sesler çıkarıyor ve bazıları buna düdükle bazıları da ıslıkla karşılık veriyormuş gibi ötüşüyor, kulaktan doğruca kalbe giden büyüleyici bir ses cümbüşü oluşturuyorlardı. Dikkatle dinleyince, sanki aynı ezgi bitip, tekrar başa dönerek sürekli tekrar ediyordu.

-Şu son ötenin ispinoz kuşu olduğundan eminim… Yani galiba…

O anda, orada tek başına olduğunu zanneden Oğuzhan, omzunun tam arkasından gelen sesle irkildi. Dönüp baktı; konuşan Bilgesu'ydu. Kız devam etti:

-Belki ardıç da olabilir ama çok fazla tür var ve sadece seslerinden ayırt etmek hiç kolay değil. Üstelik de sanki orkestra gibi belirli bir müzik parçasını icra ediyor gibiler. Büyüleyici… Ne bakıyorsun öyle?

Oğuzhan mahcup olarak önüne döndü. Bu kez biraz sağ taraftan ve dört beş adım kadar uzaktan başka birisi konuştu;

-Nesin sen, kuş gözlemcisi falan mı?

Soran Karaca'ydı. Hemen yanında da Nejat yürüyordu. Oğuzhan diğerlerinin de orada olup olmadığını görmek için usulca etrafına bakındı. Evet, gerçekten de geçen gece ateşin etrafında oturan tüm çocuklar oradaydı ve kendisi de dahil olmak üzere, hepsi grup halinde, aynı yöne doğru, düz bir yolu olmayan ormanın ortasında biraz zorlanarak da olsa ilerlemeye çalışıyor gibiydiler.

-Şu lanet dikenler her yerimi kanattı, diye ağlamaklı bir sesle yakındı Korcan.

-Ormana giderken kısa pantolon giymek sence iyi bir fikir mi?

Korcan dönüp ters ters Bilgesu'ya baktı;

-Hepimiz her an dünyanın tüm felaketlerine hazırlıklı yaşamıyoruz demek ki?

Bu kez Alp söze girdi;

-Af edersin de, bugün de ormana geleceğimizi nereden bilecektik? Senin haberin var mıydı sanki?

Korcan, kendisine destek bulmaktan memnun bir ses tonuyla;

-Dedim ya, kendisi her duruma, hep hazırlıklı!

Bilgesu;

-Hatırlarsanız Dede Korkut önce ormanı biraz tanıyın, etrafı gezin demişti. Yine geleceğimizi tahmin etmek için üstün zekâlı olmaya gerek yok.

Tam o sırada önce fısıltı gibi başlayıp, hızlanınca dijital bir kaydın hızla ileri sarılmasına benzer, içeriği anlaşılmayan, genizden gelen bir söz dalgası kulaklarını yalayıp geçti. Oğuzhan sırtının tam ortasının ürperdiğini hissetti. Bu, o güne dek bildiklerinden farklı bir algıydı. İnsan nasıl olur da ardında kalıntılar bırakarak geçen bir fısıltı bulutunun sanki kulağına gerçekten dokunduğunu hissedebilirdi? Merak ve şaşkınlığı aynı anda yaşıyordu. Az sonra fısıltı bulutu, gittiği yerden bilmedikleri bir dille tekrarlanan bir çağrıya dönüştü. Bilmedikleri ve zaten de sırf nefesten ibaret birtakım gırtlak hareketlerinden oluştuğu için belki de dünya üzerinde kimsenin bilemeyeceği bir dildi bu. Ama işte düpedüz onlara seslenen bir davetti. Acaba bunu nasıl anlayabilmişti ve diğerleri de bu sesi onun gibi fark ettiği gibi etmişler miydi? Bu soruyu onlara sormayı o kadar çok isterdi ki… Tabi eğer buna cesaret edebilseydi.

Birden bir çatırtı ve hemen ardından bir feryat koptu;

-Ah!

Sesi neredeyse hiç çıkmayan, yuvarlak yüzlü ve çizgi gözlü kız o tarafa koştu;

-İyi misin?

-Değilim! Ah! Bacağım! Sen yine neye sırıtıyorsun öyle?

Karaca, ona yardıma koşan Sevgi'nin varlığını görmemiş gibiydi. Sanki patlamak için tam dilinin ucunda bekleyen kocaman bir öfke şelalesi, bacağındaki acıyla birlikte bir anda Nejat'ın üzerine boşanmıştı;

-Sürekli sırıtıp duruyorsun! Komik bir durum mu var? Bana bakma, dön önüne! Nereden bileyim, altı boşmuş, Allah'ın cezası dallar, basınca kırıldı, ayağıma battı ve canım çok acıyor! Sense sürekli sırıtıyorsun. Senin var ya… Senin… Senin gırtlağını sıkmak isterdim!

-Sakin ol biraz, onun bir suçu yok, dedi Alp eğilip kızın bacağındaki yaraya bakarken.

-Suçu yoksa yok, öyle pişmiş kelle gibi sırıtmasın, sinirlerimi bozuyor.

Nejat elleriyle yüzündeki gülme ifadesini bozmaya çalışarak konuştu;

-İnan ki elimde değil. Sana gülmüyorum hem. Neden sana güleyim ki?

Çocuğun hali aslında iç burkan çaresizliğini anlatmaya yetiyordu ama o sırada buna dikkat eden olmadı. Hep birlikte, Karaca'nın etrafında toplaştılar. Ayak bileğinde sadece hafif bir sıyrık ve kızarıklık görünüyordu ama kızın yüzündeki ifadeye bakılırsa gerçekten acımış olmalıydı. Derken fısıltı tekrar dalgalanan bir suyun hareketlerini andıran titreşimlerle ormanda yayıldı ve çocuklar merak dolu gözlerle birbirlerine baktılar. Bu bakışlar, hepsinin de bu gözle görünmeyen hareketliliği hissedebildiğini anlatıyordu. Kuşlar ötüşmeye devam ediyor, güneşten süzülen altın huzmelerde irili ufaklı kelebeklerin dansı sürüyordu. Ortalık, yağmur sonrasında yerden havaya yayılan toprak kokusu ile doluydu ve ayaklarının altındaki yapraklar, kısalı uzunlu yeşil otlar ve yer yer yosunla kaplı toprak, yumuşak ve serin bir halı gibi onları tabanlarından kavrıyordu. Alp eğilip yere baktı ve;

-Neden hepimizin ayakları çıplak, diye sordu.

Korcan, Bilgesu'ya dönüp;

-Söyle bakalım çok bilmiş, senin mutlaka bu konuda bir tahminin vardır, dedi. Alp ona kaşlarını çatarak baktı;

-Onun en azından paçaları uzun, dedi iğneleyici bir şekilde.

Bilgesu atıldı;

-Sen benim avukatım değilsin, kendi cevabımı kendim verebilirim.

Alp;

-Aman, tamam, anladık. Buna da yaranılmaz, diyerek arkasını döndü ve gidip az ilerideki iri bir taşın üzerine oturup elindeki ince,

uzun dalla, toprağı eşelemeye koyuldu. Oğuzhan içinden, "Az önce elinde dal yoktu," diye düşündü, "Yoksa var mıydı?" Burası gerçekten acayip bir yer, bu çocuklar da tuhaf insanlardı.

-Senin adın ne?

Soran Korcan'dı.

-Sevgi benim adım.

Bilgesu ve Alp dönüp Korcan'a pek çok anlamla yüklü bakışlar attılar. Korcan dayanamadı;

-Neden bana öyle bakıyorsunuz ki? Allah'ın bile unuttuğu bir ormanda kaybolmuş durumdayız, rüyada mıyız neredeyiz bilmiyoruz, topu topu yedi kişiyiz ve birbirimizin adını bilmek zorundayız. Ne yani herkesin merak edip sorması gerekeni ilk ben sordum diye garip olan ben miyim şimdi?

Bilgesu, hayal kırıklığını anlatan bir şekilde yüzünü ekşitip tekrar arkasını döndü.

Alp'in konuyu kapatmaya niyeti yoktu;

-Neden Allah'ın bile unuttuğu bir orman oluyormuş burası?

Bu kez ayağının acısı biraz dinmiş görünen Karaca da araya girdi;

-Evet ve neden kaybolduk dedin?

Şimdi onları yadırgama sırası Korcan'daydı;

-Arkadaşlar burası neresi?

Sessizlik…

-Ben de onu diyorum işte. Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrimiz yok. Dede Korkut bu ormanı biraz tanıyın, etrafınıza bakın, dedi ve tekrar görünmedi. Allah'ın unuttuğu derken, lafın gelişi söylüyorum. Baksanıza burada bizden başka tek bir insan bile yok…

Karaca;

-Bunu bilemezsin, diye itiraz etti.

Oğuzhan, durduğu yerde onları izlerken, içinde bulundukları durumun aslında ne kadar özel ve bir o kadar da endişe verici olduğunu düşündü. Korcan haklı görünüyordu ama onun haklılığını kabul etmek demek, bundan bir sonraki adımlarının ne olacağını bilememek ve telaşa kapılmak anlamına gelecekti. Birbirlerini hiç tanımıyorlardı ve ikinci seferdir bir arada, bir bilinmezliğin ortasında baş başa kalakalmışlardı. Aslında konuşmak, onlara sorular sormak ve onların da soracaklarına cevap vermek istiyordu ama o güne dek insanların

yanında hiçbir zaman içinden geldiği gibi rahat ve özgür hareket edememişti ki şimdi edebilsin. Tam o sırada Korcan, aklından geçenleri okumuş gibi ona döndü ve sordu;

-Sen hiç konuşmuyorsun, dedi, hep mi böylesin, yoksa buraya ve bize özel bir suskunluk mu?

Karaca'nın Korcan'ın yakasından düşeceği pek yoktu;

-Senden fırsat gelmediği için konuşamıyor olmasın?

-Aman ne komik! Sizin benimle bir zorunuz mu var? Buradaki bütün kızlar bana gıcık filan mı oluyor?

Adını henüz öğrendikleri, gruptaki üçüncü kıza döndü;

-Mesela sen Sevgi, sen de her dediğime bir kusur bulup, bana bir laf yapıştırmak için yanıp tutuşuyor musun onlar gibi?

Gözler Sevgi'nin üzerinde toplanmıştı. Sevgi gülümsedi ve gözleri yine birer çizgi haline geldi;

-Bazen, dedi.

Karaca kahkahayı koyuverdi. Bilgesu bile gülümsemişti. Nejat zaten her an nedeni anlaşılmaz bir sırıtış ifadesi taşıdığı için onda bir değişiklik olmamıştı. Korcan Oğuzhan'a dönüp, şakayla karışık yardım diledi;

-Hadi ama dostum, beni yalnız bırakıyorsun.

Bilgesu'nun sesi duyuldu;

-Konuyu hemen kız erkek ayrımına getirmek ne kadar da yüksek bir zekâ göstergesi!

-Ben mi kız erkek ayrımı yaptım? Yok artık daha neler! Siz hepiniz bir olmadınız mı daha demin…

-Kesin artık, diyen Alp ayağa kalktı ve kulağını ötelere verir gibi bir duruşla sessizliği dinlemeye başladı. Oğuzhan'la göz göze geldiler. Evet, sesi o da duymuştu. Yine o ne dediği anlaşılmaz tuhaf fısıltı onlara bir hikâye anlatıyor gibiydi. Alp sordu;

-Ne dediğini anlayabiliyor musun?

Oğuzhan başını "Hayır" anlamında iki yana salladı. Alp bu kez tek tek diğerlerine baktı. Onlar da Oğuzhan'dan farklı değildiler. Oğuzhan birden nereden geldiğini bilmediği bir cesaretle konuştu;

-Dede nerede?

Bilgesu;

-Tabi ya, hepsi aslında geçen seferki gibi, sadece dede eksik ama

onun eksikliği çok fazla hissediliyor. Size de öyle geldi mi?

-Doğru, yine aynı ormandayız, dedi Karaca.

Alp;

-Ve yine aynı yedi kişiyiz ama hatırlayın, geçen sefer hayvanlar da vardı, o sarı gagalı kartal mesela, kurtlar…

Bilgesu ekledi;

-Sonra da Dede Korkut gelmişti ve yanında da ceylanı vardı.

Çocuklar sustular ve birbirlerine baktılar. Yedisi de neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Nejat bile olabildiğince ciddi durmaya ve yüzündeki sırıtışı, gülümseme halinde tutmaya çalışıyordu. Sevgi bu kez geçen seferkinden daha yakında duruyordu ve diğerleri de artık birbirlerinin yüzüne daha dikkatli bakıyorlardı. Fısıltı tekrar duyuldu. İçeriğini anlayamamanın verdiği hayal kırıklığıyla Bilgesu yüzünü ekşitti ve Karaca da yazıklanarak başını salladı. Alp;

-Belki Dede Korkut bu sesin ne olduğunu ve ne dediğini anlayabilir, dedi.

Korcan;

-Keşke şimdi burada olsaydı, derken etrafına bakındı. Dedenin geçen gece olduğu gibi ormanın içindeki bir bilinmezlikten çıkıp geleceğini umuyordu.

Nejat;

-Sizce korkmalı mıyız?

Alp, bilmem der gibi omuzlarını silkti. Nejat devam etti;

-Bu ses sizce dost mu yoksa düşman mı?

Karaca yine sinirli bir sesle ona karşılık verdi;

-Savaş falan çıktı da haberimiz mi yok acaba? Ne sinir bozucu bir çocuksun sen, ya sırıtıp insanı çileden çıkarıyorsun ya da böyle saçma sapan sorularla canımızı sıkıyorsun!

-Nejat'ın sorusu haklı bence, dedi Bilgesu. Ben içinden çıkamıyorum. Bu hangi dil, konuşan erkek mi yoksa kadın mı ya da iyi mi yoksa kötü sözler mi ediyor, anlayamıyorum. İçimden bir ses bu konuşanın, her ne kadar kelimeleri seçemesem de, Ural-Altay dil ailesine ait olduğunu söylüyor. Çünkü çok dikkatli dinlerseniz sanki öfkeli bir demirci, kat kut demir döver gibi sesler çıkarıyor… Ama diğer yandan da emin olamıyorum çünkü dediğim gibi anlaşılmaya-

cak kadar derinden geliyor. Yine de tahmin etmem gerekirse Altay grubu derim.

Çocuklar ne dediğini hiç anlamadıkları kıza donuk bir ifadeyle baktılar. Sonra Sevgi ince ve kuş cıvıltısını andıran gülücüklü sesiyle konuştu;

-Bence şarkı söylüyor olabilir.

-Hayır bu bir şarkı değil, dedi Alp.

-Doğru, şarkı olsa ezgisi olması gerekir ve bir ritmi de yok, dedi Nejat. Herkes dönüp ona baktı. Karaca alaylı;

-Dedi büyük müzisyen!

Korcan;

-Sizi bilmem ama benim içimden bir his, bu tuhaf fısıltı pek hayra alamet değil diyor.

-Zaten senin içindeki his iyi bir yorum yapsa, hepimiz şaşarız, öyle değil mi?

Bu soru Karaca'dan gelmişti.

-Evet, tabi, aynen, diye kestirip atan Korcan tartışmayı uzatmak istemedi.

Bilgesu;

-Aynen mi? O nasıl bir Türkçe konuşma tarzı? Aynenmiş! Bakın baştan söylüyorum, aynen, kanka, karşim böyle tuhaf kelimelerle konuşursanız sizinle asla ama asla arkadaşlık etmem. Bu konuda çok ciddiyim. Kesinlikle tahammül edemem ve üstelik de…

-Tamam, tamam bence hepimiz seni anladık Bilgesu. Öyle değil mi çocuklar, aynen, karşim ve kanka yok, diye ortaya sordu Alp.

Bilgesu;

-Ve kanki de, kankeyto da yok!

-Evet, elbette… Onlar da yok. Şu anda biraz daha önemli bir sorunumuz var, sakıncası yoksa ona dönsek?

Karaca;

-Evet, mesela burası neresi ve biz bu lanet yerde ne arıyoruz?

Sevgi, Nejat ve Oğuzhan aynı anda;

-Lanet mi?

Karaca birden durdu ve gözleri büyüyerek üçüne baktı.

-Lanet dedim evet. Hecelememi ister misiniz?

-Boşversene, hayatımda bu kadar güzel bir yer görmedim ben, dedi Korcan.

Alp;

-Yani tuhaflıkları, belirsizlikleri saymazsak bence de hiç fena bir yer değil. Sen ne dersin?

Alp, Oğuzhan'ın suskunluğunu kırmak için sanki fırsat kollar gibiydi. Oğuzhan kendisinden beklenmeyecek bir çabuklukla yanıt verdi;

-Benim galiba bu ormanla ilgili bir fikrim var.

Yine sessizlik oldu ve tüm gözler Oğuzhan'a döndü. Oğuzhan ilgi odağı olduğu için heyecanlandı ama bir kere konuşmaya başlamıştı; artık durmak olmazdı.

-Burası bence daha önce gözümüzle hiç görmediğimiz ama kitaplarda okuduğumuz bir yer. İlk seferden beri düşünüyorum. İçimde bir ses, bana sürekli, burayı tanıdığımı, bildiğimi fısıldıyor. Hayvanlar bile sanki yabancı değil. Kendim gelmediğime eminim. Sonra bir de Dede Korkut'un dedikleri var. Bizi bekleyen bir görev olması… O görevin de bu ormanla ilgili olması… Bence burası tarih kitaplarındaki Kutsal Orman. Tahminim doğruysa, şu an evlerimizden çok uzakta olabiliriz.

-Dur bir dakika, dedi Bilgesu, haklı olabilirsin. Tüm o hayvanlar, sürekli öten onlarca farklı kuş, bu sık ağaçlar, bu hiç duymadığımız temizlikteki yoğun toprak kokusu… Sonra dediğin gibi Dede Korkut… Yanındaki kurtlar… O kartal… Nasıl da evlerinde gibi rahattı hepsi de hatırlayın. Sonuçta onun nerede yaşadığını kesin olmasa da üç aşağı beş yukarı biliyoruz. Sonra bir de bu acayip, ne dediği anlaşılmayan, bence Altay dil grubuna ait, sesler… Geçen sefer, rüyanın devam edip etmeyeceğinden şüpheliydim ama bakın, yine buradayız. Tabi ya… Burası Kutsal Orman olmalı. Tüm hayatın kaynağı… Atalarımızın yaşadığı yer.

Karaca;

-Bunu nasıl bilebilirsiniz ki? Pekâlâ başka bir ormanda da olabiliriz, değil mi?

Nejat yüzündeki her zamanki geniş gülümsemeyle;

-Üstelik o dediğiniz yer tarihte kaldı. Dedem anlatırdı; artık masallarda kaldı, demişti. Üstelik var olduğu kesin bile değilmiş, belki de bir efsane bile olabilirmiş.

Bilgesu;

-Pekâlâ, bunları ben de biliyorum ama şu etrafınızdaki bitkilere, çiçeklere bir bakın. Hiçbiri bizim yaşadığımız yerdekilere benzemiyor. Şu havanın temizliği… Şu kelebekler bile… Bu kadar canlı renklerde kelebek hiç gördünüz mü? Bir başkalık var burada… bir farklılık… Tarif etmek zor. Bence efsane falan değildi, gerçekti ve biz de şimdi oradayız.

Oğuzhan;

-Bütün bunlardan daha da önemlisi, Dede Korkut! Onu hepimiz gördük. Kanlı canlı karşımızdaydı. Burası onun da yaşadığı orman olmalı.

Alp;

-İyi de Dede Kokut şimdi bin yaşında filan olurdu, bu dediğiniz nasıl mümkün olabilir ki?

Bilgesu;

-Aslına bakarsan yaklaşık olarak bin dört yüz civarında olmalı.

Oğuzhan;

-Bir düşünün. Sizce nerede bu kadar uzun yaşayan bir bilgeyi görebilir ve artık dünya üzerinde olmayan bir yerde yürüyüp, gezebiliriz?

Hepsi aynı anda yanıtladı:

-Rüyada!

Oğuzhan;

-Bana kalırsa, hem mesafe hem de zaman olarak çok ama çok uzakta olmalıyız. Galiba rüyada da olsa, bir tür zaman yolculuğu bu. Yani belki de Dede Korkut'un zamanında ya da ona yakın bir dönemde olabiliriz.

Alp;

-Tekrar soruyorum, bu nasıl mümkün olabilir? Bu kimin rüyası? Ayrıca da neden biz? Dünyada bu kadar çocuk varken, bizi kim, ne amaçla seçti? Benim aklım almıyor.

Çocuklar birbirlerine baktılar. Ormandaki fısıltı susmuştu. Sık yaprakların arasından düşen, güneş renkli ışık demetleri karanlığı

emerek yere doğru uzanıyordu. Kuşlar aynı coşkuyla ötüşüyor ve kelebekler ışıkla yıkanır gibi, nazlı nazlı kanat çırpıyordu. Oğuzhan bu ayrıntıları aklının bir köşesine not etti. Eğer yanılmıyorsa, bu Kutsal Orman'da onları büyük sürprizler bekliyor olabilirdi.